

ikke tage dette som Vorherres Bemyndigelse til at tale i hans Navn. Tværtimod, han følte det for hver Dag tydeligere, at han dog ikke var beskikket til at forkynde Guds Dom over Tiden. Han maatte ydmygt erkende, at han var for skrøbeligt et Ler, for svag en Aand til at være Guds Vældes Tolk, hans Vredes Flammesværd, hans Barmhjærtigheds kaldende Røst i Ørkenen. Og dog, han skulde ikke klage. Glad og taknemlig skulde han henleve sit Liv i stille Afsideshed, ukendt af Menneskene, kun kendt af Gud, glemt af hele Verden, ligesom slettet ud af de Levendes Tal, vejret hen som et navnløst Blad, en klangløs Tone.

Under saadanne Tanker steg han op ad Lyngbakkerne og naaede den yderste og højeste Top, hvorfra der var den vide Udsigt over Fjorden til Kysterne ovre paa den anden Side. Her standsede han under det høje Sømærke, hvor han hver Eftermiddag havde staaet og set over mod den hjemlige Strand og inddrunket nyt Mod og ny Længsel. Med bankende Hjærte stirrede han paa det fjerne Land, der i Eftermiddagens gyldne Soldis hævede sig over Fjorden som et luftigt Drømmesyn . . . paa disse nøgne Banker, der nu for anden Gang i hans Liv vinkede ham i Møde som